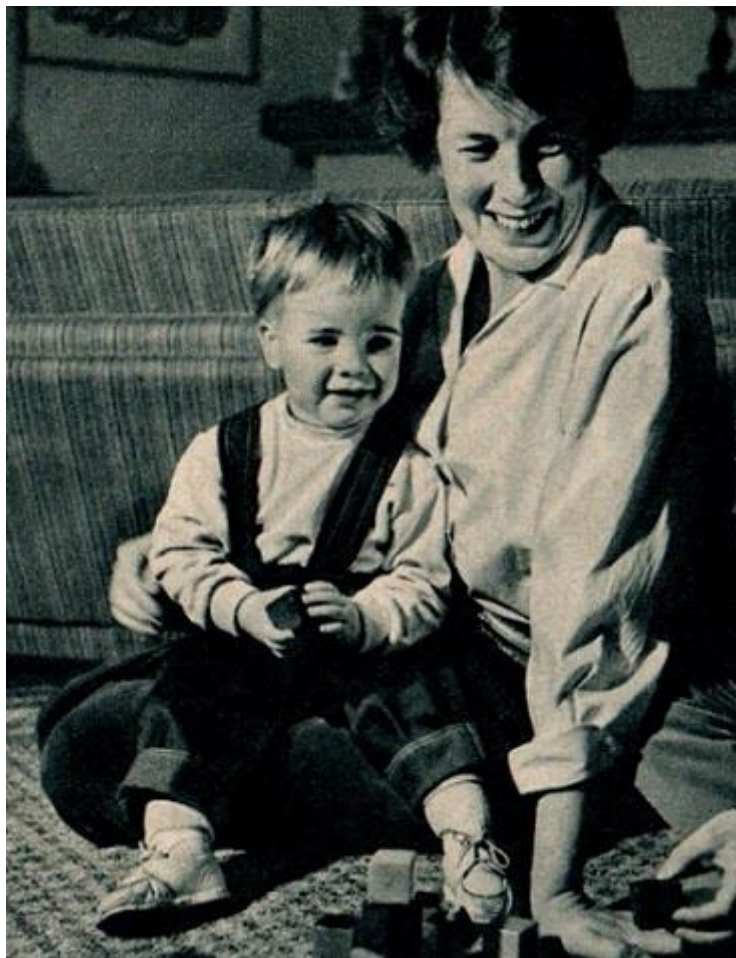

POVEL RAMEL KNÄPPUPP UPP! (Artikelserie i ALLERS, 1959)

Får jag lov att presentera – min hustru Susanna och min dotter Charlotte. Lotta är nu en stor dam på bortåt två år – det är som hon brukar säga inte klokt vad tiden går fort. Jag tycker det inte är mer än ungefär två år sen hon föddes!

MINA FÖRSTA 37 ÅR

I sin skakande och hänsynslöst avslöjande levernebeskrivning "Mina första 37 år" har vår unge hjälte nu hunnit fram till den epok som kännetecknas av a) Frukostklubben, b) olyckshändelse med herrar Blöth och Hålm, c) mötet med herr Johansson från Njurunda samt d) spirande tankar på en egen revy. Alltsammans är som vanligt berättat av honom själv, d.v.s. av

Povel Ramel för Bo Hanson

DEL 3, (ALLERS NR 15, 590412):

JAG MÖTER SVAJMASTERNAS KONUNG

I knappt ett år arbetade jag på underhållningssektionen på Radiotjänst. Det var en tid som var sprängfylld med glädjeämnen, fast ibland förmörkades förstås den annars så solstrålande himlen av tunga, mörka moln. Det var t.ex. då jag sattes att göra Frukostklubben, ett öde som under detta programs nu över 300 föreställning-

ar drabbat de flesta på företaget, undantagandes Farbror Sven och Hjalmar Gullberg.

I Frukostklubbproducentens uppgifter ingick naturligtvis också att lyssna på alla hugade spekulanter som anmälde sitt intresse för ett deltagande. Det var en pärs kan ni tro!

Inget ont om amatörmusicerande och amatörsjungande, men när man under loppet av en vecka undfägnas med 78 amatörmusiker (på piano, fiol, dragspel, såg, blodpudding, nötknäckare, utblåsningsrör, potatismjöl och guvet allt!) och dubbelt så många amatörsångare (varav 143 sjunger dagens schlager och de övriga nånting av Evert Taube), då blir man lätt hörselskadad och omtumlad. Det kunde väl gå an om det bara gällde en vecka. Men o neejj! Dag efter dag, månad efter månad, från morgon till kväll stup i ett – förstår ni att man efter hand förvandlas till ett blodtörstigt monster, Elaka Herrn i kubik?

Av ren självbevarelsedrift utvecklade man tämligen snart en speciell teknik för Frukostklubbsproven. Till dem som lät för ohyggligt sa man att "jag är väldigt ledsen, men vi har faktiskt fullbokat med amatörartister till den 30 april 1952". Till dem som lät lite bättre sa man att "javisst, ni har talang, inte tu tal om den saken! Men ni är som en oslipad diamant, en ädelsten som behöver bearbetas för att få sin rätta lyster. Åk hem och fila på nu bara och kom sen tillbaka om en månad (ett år, ett decennium etc.) så ska ni få se hur mycket bättre ni tycker att ni är då. Lycka till!". När vi fick in de direkt hopplösa fallen hjälpte det dock inte med så enkla medel. Där behöves de verkligt grova grejorna. Mest verkningsfullt hade det förstås varit att dra för gardinerna mellan studion och kontrollrummet, där vi satt och lyssnade, och dessutom stänga av högtalaren. Så rå var jag dock icke. Jag nöjde mig med att under förebärande av akut halsinfektion, rysk snuva, pest eller annan sjuklighet raskt avlägsna mig från platsen för att inte återkomma förrän Frukostklubbsaspiranten tagit tåget tillbaka till sin avlägsna hembygd.

Jag reser till utrikes ort

Efter ett år som statstjänsteman på radion tyckte jag att det var dags att försöka något annat. Visserligen gick jag därmed miste om den pension jag i egenskap av statligt anställd skulle varit berättigad till om 40 år. Men jag beslöt mig för att försöka komma över den förlusten. Man vet ju så lite om sig själv – om 40 år, menar jag!

En dag gick jag in till underhållningsbasen Per-Martin Hamberg, harklade mig och lät upp min röst.

- PM, sa jag fast. Detta har varit en tid att minnas. Men nu vill jag sluta. Jag har härmed äran att säga upp mig!

- Beviljas! sa PM, och så var det med det. Men varför vill du sluta?

Det var den chansen jag väntat på. Jag såg min vän fast in i ögonen och sa:

- Jag vill sluta på detta företag i det att jag ämnar avresa till Kanarieöarna!

En sådan uppsägningsgrund var något nytt även för den livserfarne PM. Han gav mig en blick av faderlig välvilja, förmanade mig att ta väl vara på mig och inte glömma muffen och morfars hostmedicin vid en resa till så kylslagna länder. Sedan gjorde han en magnifik gest, mumlade FINIS POVEL RAMEL och lät mig gå. Jag gick hem och packade.

Några dagar in på 1948 avseglade jag och min vän och medbroder i Föreningen för Flugighetens Främjande, herr Crazy Karlsson, mot Kanarieöarna ombord på "Saga". Det hela kallades för kryssning, vilket jag tidigare i min enfald trott vara ett nöje i den absoluta lyxklassen. Då vi upptäckte att man inte behövde ligga i hängmatta på mellandäck eller bo i kölsvinet fast penningtillgången var relativt knapp drabbades Crazy och jag av långvariga glädjeyttringar, som satt i under hela resan.

Vi var nog ganska prövande för de andra deltagarna, och vi stack verkligen av från dem. När de gick åt höger gick vi åt vänster. Över huvud taget gjorde vi det mesta stick i stäv mot alla andra, och när reseledaren då och då samlade in sin hjord för kontrollräkning saknades vi i regel. Till sist gav han upp och lät oss hållas.

Crazy var tekniker och hade alltid räknestickan i kavajfickan. När nån motbjudande växelhaj drog oss in i ett skumt hörn för att växla svart och begärde en direkt ohemul växelkurs drog Crazy blixtnabbt upp stickan och meddelade fyra sekunder senare att enligt gällande kurs skulle vi ha så och så mycket och därmed basta. Sen kopplade han sitt specialgrepp på den obehaglige och släppte honom inte förrän den stackars darrande mannen halat fram exakt så mycket växelmynt som Crazy sagt. Vi blev snart så ökända inom det hedervärda växlarskrået att det enda gubbarna ville växla med oss var erfarenheter. Vi tackade dock högdraget nej.

- Ramel och Karlsson är ute på egen hand, sa alltid reseledaren när gruppen samlades för dagens utflykter, och det var vi verkligen också. Vi var som kalvar på grönbeta, och vi lät ingen chans till jippo gå förlorad. När de andra vallades runt av guider och såg på kyrkor och andra intresseväckande ting hyrde Crazy och jag en droskbil för en hel dag och såg cirka hundra gånger mer än de. När de satt på hotellet på aftonen och lade patiens strövade vi storögda omkring i kvarteren och gjorde angenäma bekantskaper bland haschischrökare och andra andens stormän. När gruppen åkte tåg i Spanien för att besöka Cadiz och Sevilla och Sherez blandade vi oss med befolkningen och åkte buss, en nog så skakande upplevelse för övrigt. När de andra utmattade kom fram till Sherez fann de oss i högönsklig välmåga kring de sherryfat som ortens sherryfabrikant ställt fram som välbehövlig matkontroll efter ett snabblopp runt fabriken. Vi intresserade oss föga för hur sherry frambringas men väl för varan i dess slutliga skick, och när gruppen kom fram

mådde Crazy och jag ytterligt väl. Vi hälsade dem med en sång på klingande spanska och ett välvilligt leende.

Johan Blöth drabbar svenska folket ...

Men livet består inte bara av resor, något som jag är den förste att beklaga. Efter hemkomsten jobbade jag med radio och annat och for ut på sommarturné med Martin Ljung och en ung dam som hette Susanna Gillgren och som året därpå skulle byta efternamnet mot ett annat, nämligen Ramel. Så kom nyåret 1948-1949 med revypremiär hos Skånes egen revykung Dubbel-Olle Olsson – Thor Modéen var det stora namnet i den uppsättningen. Men innan dess, hösten 1948 fick svenska folket sin största chock på 740 år: Johan Blöth släpptes lös i etern och fortsatte inpå 1949.

Trots allt som sagts i motsatt riktning håller jag nog styvt på att serien om Johan Blöth var rolig. Naturligtvis omogen här och var, lite barnslig och dessutom full av grejor som kunde ha gjorts ännu bättre. Men i stort sett: rolig.

Det tyckte nu inte svenska folket, åtminstone inte 99 procent av sagda folk. Brevven haglade, telefonerna ringde varma, kritikerna doppade pennan i etter – kort sagt: det var lust och fröjd att leva!

Vi sände fem avsnitt Johan Blöth och jobbade faktiskt ohyggligt med dem. Naturligtvis gjordes allt i sista stund – en gång skrev jag en visa på flygellocket, mitt under pågående sändning! – och över huvud taget lades inte en hand vid programmet förrän det närmade sig panikdags. Då stängde vi oss inne i någon välbelägen sportstuga, försåg oss med ett batteri konservburkar och satte i gång stora tankeapparaten så att det sprakade på flera mils omkrets. Vi började rätt sent på kvällarna, skrev nätterna igenom och for in till Radiotjänst på morgonen, där det sen repeterades tills det var sändningsdags.

Naturligtvis blommade crazy – Johan Blöth var ju alldeles definitivt ett crazy-stundens barn. Vi lät honom dyka upp i de underligaste miljöer. En gång var han i Kina, en annan i Afrika, en tredje i Söderhavet (där spelade magister Ejnar Haglund med bravur rollen av den sydhawianske prinsen Vasaru), en fjärde på Grönland (där satt Anna-Lisa Söderblom-Berkling och hade social brevlåda i en igloo!) och en femte i Skottland, där han mötte världens envisaste och mest hagalne skotte. Han hette Mac Njugg och tolkades med inlevelse av Martin Ljung.

Herr Blöth drabbade lyssnarna 1948-49, och efter något år kom syndafloden i form av Herr Hålm, men mellan de båda kom mitt giftermål med Susanna, och det tycker jag nog är viktigare än både Blöth och Hålm. I varje fall än Blöth.

Jag har alltid älskat att resa. Susanna är praktiskt taget galen i det, och nu hade vi en chans som vi inte försatt. Vi hyrde in oss på en lastbåt som på sex veckor skeppade oss till Singapore, och därifrån flög vi hem via Bangkok, Calcutta, Bombay och en massa andra ljuvliga platser.

I Bangkok mötte vi Pekka Langer. Det finns en så att säga auktoriserad version av hur det mötet gick till. Den går ut på att vi när vi anlände till Bangkok möttes av Pekka, som nonchalant gick förbi oss och sa "nej men se god dag Susanna och Povel, är ni här? Ring nån gång, va!", men det smärtar mig att säga att den versionen inte stämmer med verkligheten. Vi visste att han skulle finnas där, och vi träffade honom i hotellobbyn, så var det med det.

För resten tycker jag att Martin Ljungs hemvävda version av hur ett sånt oförmodat möte skulle gå till är mycket roligare.

- Jag skulle ha gjort så här, sa Martin. Jag skulle ha ställt mig vid ett strategiskt ställe, till exempel vid ingången till flygpaviljongen när ni kom från planet. Jag skulle ha haft på mig en sån där indisk-bengalisk-siamesisk dräkt som ser ut som ett badlakan tätt svept kring kroppen, och så skulle jag haft en turban på skallen. Och sen skulle jag stå där utan att säga ett ord. Och ni skulle ha sagt: Men titta vad den där karlen är lik Martin Ljung! Det är inte klokt vad han påminner om Martin! Men jag skulle inte ha rört en min, och sen skulle ni under resten av resan ha anfäktats av fruktansvärda tvivel: *Var det Martin Ljung eller inte!*

... och sen kom Herr Hålm!

Framgångarna (hm) med Johan Blöth lämnade Roland Eiworth på Radiotjänst ingen ro. Att låta honom (Johan, inte Rolle) återuppstå från de döda och skicka ut honom på nya äventyr skulle dock ha varit att fresta svenska folkets tålmod alltför hårt. Nu lockades vi i stället ur vårt snedvridna fantasiliv fram en annan och ännu underligare figur, Herr Hålm.

"Herr Hålms öden och Angantyr" gick säsongen 1950-51 i fem avsnitt och hade samma chockverkan på lyssnarna som tidigare Johan Blöth. Vi lanserade en helt ny inspelningsteknik, spelade in en bit i taget och klippte sen ihop det hela, och på så sätt fick vi ett snabbare tempo och en slagkraftigare komposition än i Johan Blöth. Men det blev ändå stor protest från folket i de röda stugorna. Jag förstår dem. Och jag skulle också ha protesterat mot herr Hålm om jag var van vid radio-underhållning av det vanliga slaget, Cabaret Lergöken och sånt. Har man vant sig vid andlig vattvälling sätter man så starkt kryddade saker som "Herr Hålm" i halsen.

När jag sitter här och minns vad som hände de åren och vad jag pysslade med kommer jag förstås mer eller mindre osökt in på mitt musikaliska skapande. Jodå, det gick riktigt snällt med mina små visor, kan jag tala om! *Köp inte en zebra* hade kommit redan 1946 och väckt viss förtjusning, inte minst hos Sparfrämjandet, som köpte uppslaget av mig och använde det som slogan i en sparkampanj. *Tjo vad det va livat i holken* kom jubileumsåret 1948 (det var fem år sen *Johanssons boogie woogie vals* kom till, därav jubiléet), och den slog ju an ganska vackert. Den presenterades första gången i ett flughighetsprogram i radio – sjöngs för resten av gästartisten Sigge Fürst – och fick sen följa mig troget. Ett tag var den med

så ofta i radio som slutlig räddningsplanka att tjänstgörande hallåmannen glömde att avannonsera ett program när den en gång plötsligt inte förekom.

- Men "Holken" då? stammade han klenetroget när vi väckte honom!

Julen 1948 kom *Dom små, små detaljerna* och med den låten är ett lustigt minne förknippat. Susanna och jag var vid ett tillfälle nån tid senare hembjudna till den engelske författaren Harold Purcell i hans Londonhem. Meningen var att han skulle översätta en del av mina visor, och särskilt intresserad var han av "Detaljerna". Han bad Susanna och mig spela upp den. Inte för att han begrep så värst mycket svenska, men han ville i alla fall höra tonfallen och se hur visan var upp-lagd.

Vi satte i gång med friskt humör. När vi hade hunnit till familjegrälet i tredje versen stormade plötsligt mrs Purcell in från vänster, dök rakt på oss, tryckte till oss var sin drink och började en ansträngd konversation. Hon trodde att vi grälade på allvar, och som den perfekta värdinna hon var sökte hon lotsa oss in på fredligare vatten. Det hela upprepades ett par gånger innan vi förstod situationen. Under tiden höll mr Purcell på att omkomma av skratt.

Titta jag flyger kom till 1951, och den lilla käcka reseberättelsen håller jag nog för att vara en av mina allra bästa genom åren. Att jag själv provat på flygarens vindomsusade yrke vill denna bild vara ett komplett vittnesbörd om.

En viss herr Johansson dyker upp

För i år exakt 41 år sen (läs 1959 / 1918) föddes i Njurunda, Medelpad, Sverige, ett gossebarn som i dopet undfick namnet Felix Alvar Johansson. Han växte upp till en inte särskilt stor men väldigt stark yngling som älskade att äta kruska, gå på händer och stå valvstupstående. Han utvecklade de färdigheterna till rena akrobatklassen och blev så småningom akrobat på cirkus. Ett slag lade han av och var

metallarbetare på ASEA i Stockholm, men sen lockade akrobatlivet på nytt. Till- sammans med sin bror Bengt uppträdde han under allehanda romantiska och spännande artistnamn som "Orcanos", "De röda djävlar" och "Luftens stormfåg- lar", och kanske skulle han ha singlat runt under cirkuskupolen än i dag om inte brodern skadat sig vid en störtning i cirkusarbetet och Felix Alvar Johansson blivit ensam kvar om de akrobatiska övningarna.

1944 köpte han en svajmast – den ser ut som ett jättehögt metspö fast lite krafti- gare förstås – efter en svajmastartist som kallade sig kapten Willmers, och då för- vandlade sig Felix Alvar till kapten Felix Alvo och riskerade livet för 300 kronor per förställning. Sen han hållit på med det i fem år slutade han att vaja och höll sig i fortsättningen på marken. Han etablerade sig i stället i en annan tillvaro, lika full av vacklan och osäkerhet; han blev promotor i underhållningsbranschen och arr- angerade lördagstrevligt för ung och gammal från Ystad till Haparanda. Det blev "Svartvit cocktail" och "Minnenas kväll" och "Dragspelskavalkaden". Och det blev något som hette Ramelbuljong, där jag så att säga var klampen i soppan!

Jag har ofta tänkt på vilken sagolik tur jag alltid haft. Jag träffade Martin Ljung och fick därmed stifta bekantskap med en tvillingsjäl från Notviken. Jag träffade Brita Borg, Alice Babs, Per-Martin Hamberg – allesammans förtjusande männi- skor som berett mig otaliga stunder av glädje och också betytt mycket för min ut- veckling som artist. Och jag träffade, i mitt 28:e år, Felix Alvo, Njurundas egen sto- re lille son, mannen med en räknemaskin inbyggd i hjärnan, dubbla lås för plånbo- ken men världens ädlaste och varmest klappande hjärta.

Men att Felix och jag skulle få så mycket att göra med varandra i fortsättningen, att vi skulle bli kompanjoner och företagsledare och allt det där, det hade jag för- stå ingen aning om!

Felix Alvo hade så sakteliga börjat köra in sig på Stockholm som underhåll- ningspappa och jag hade varit med i en nyårsvaka i Alvikshallen som han arrang- erade. Så ringde han en dag några månader senare och ville ha med mig i ett lik- nande jippo på påskafton i Eriksdalshallen. Jag hade ingen lust – jag skulle be- stämt ägna mig åt något familjeaktigt den påsken, om jag inte minns fel. Men Felix satte in Operation Söndermalning, och slutligen gav jag med mig. Sen for vi i väg till landsorten och spelade upp samma tema där, och det hela gick så bra att Felix betalade ut en hundring extra ovanpå det överenskomna gaget. En sån flotthet var man ju verkligen inte van vid! Mina ögon tårades, jag föll den ädle givaren om halsen. Inte så mycket för hundringens skull som för gestens. Det var nog i det ögonblicket min vänskap med Felix grundmurades!

Nå, så småningom utkristalliserades ur det samarbetet ett elitgäng, och vi for runt lite varstans och förnöjde folket. Men vi hade inget som helst bindande avtal mellan oss, och Felix kämpade vidare med en del andra program på sitt håll me- dan jag roade mig på mitt, bland annat med ganska bejublande variationer på te- mat Föreningen för Flugighetens Främjande.

Vid ett tillfälle tog jag kontakt med chefen för Konserthuset och efterhörde möjligheterna att få hyra stora salen för ett FFFF-program. Men det gick inte alls; lokalen var påtvingad långt fram i tiden, det fanns inte en kväll ledig förrän någong om ett år eller så.

Då ringde mig Felix Alvo ett par dagar senare.

- Jag hörde att du har försökt hyra Konserthuset, sa han på sitt stillsamma sätt. Det var ju synd att allting var bokat där. Men jag har faktiskt ett par kvällar, och vill du ha en så kan du visst få det.

- Ja tack, sa jag, det var förfärligt vänligt av dig. Men vad kan jag göra för dig i gengäld?

- Göra och göra, svarade Felix, du behöver inte göra nånting! Fast det är klart att om du vill så kan du ju hoppa in i ett av mina program någong!

Jag lånade alltså Konserthuset av Felix och satte upp FFFF där. Det blev en verkligt helgjuten kväll. Vi var flugigare än vanligt. Bland annat hade vi en speciell skräckavdelning där vi kastade ut spindlar (garanterat konstgjorda, men ni kan ge er alla som flyger och far på att de såg äkta ut!), och folk tjöt förstås och hade sig. Medan allt det där pågick satt en äldre dam mitt på scen och stickade och stickade och stickade, totalt oberörd av alltsammans. Jag undrar just om det inte var den kvällen som var roten och upphovet till kommande Knäppuppar!

En gång var jag i Malmö med Felix och ett gäng ur FFFF-gruppen. Vi passade på och for över till Köpenhamn allesammans utom Felix, för föreställningen skulle ju inte gå förrän på kvällen. Men när aftonen nalkades var det en så fruktansvärd dimma att planet Köpenhamn-Malmö var inställt, och vi hade ingen chans att hinna med en färja så att vi kunde inställa oss på teatern i tid. Vi hade inget annat val än att ta nästa färja och låta Felix och Gud i bästa samförstånd klara upp problemet med publikens väntan.

När vi kom, tre kvart försenade, väntade vi oss antingen en tom salong eller en ursinnig publik. Men icke, sa Nicke! Stämningen var trivsamt och vänligt; Felix hade trollat fram allt vad artister Malmö kunde erbjuda och hållit publiken vid gott mod! När jag trädde fram på scenen sa jag:

- Jag är lessen, gott folk, att ni fått vänta så länge på oss. Men nu ska ni få höra och se saker och ting som ni aldrig trodde existerade! NU KÖR VI I GÅNG!

Och det gjorde vi.

Felix brukade alltid stiga fram framför ridån före föreställningarnas början och i de mest högstämmda ordalag prisa samtliga FFFF-are men framför allt min ringhet. Han sa ungefär så här:

- Kära publik! England har sin Charlie Chaplin och Amerika sin Danny Kaye. Men vi i Sverige, vi har POVEL RAMEL! Och vad är de andra mot honom, han som både skriver och spelar och sjunger på en gång!

Jag blev så generad över panegyriken att jag var tvungen att be Felix sluta med alla de vackra orden. Hade han inte gjort det hade det slutat med att jag storgråtande gjort min entré på scenen!

Idén föds till en revy

Sen ett par år tillbaka hade jag umgåtts med tanken på att göra en revy i min egen stil med samma teknik och uppläggning som FFFF-kvällarna. Tillsammans med Per-Martin Hamberg hade jag också varit uppe och diskuterat projektet hos Anders Sandrews, men de underhandlingarna ledde inte till något, lika litet som de samtal i ämnet vi hade med Thyra och Ludde Juberg på Odéon.

Med mig och PM uppe hos Jubergs var också en ung och stillsam man som hette Yngve Gamlin. Jag hade fått tips på honom av en god vän som sa att "det finns en heltokig kille och idéspruta som heter Gamlin. Han har gjort en studentrevy på Högskolan som är nåt alldeles extra. Den killen är som klippt och skuren för dina planer!". Ja, så kom då unge herr Gamlin med i bilden, men han gjorde sanningen att säga inget intryck alls på mig. Han satt tyst och avvaktande mest hela tiden, och sa han nånting så inte var det så värst originellt eller tankeväckande.

Men när sen våra revyplaner efter hand tog fastare form kopplade vi ändå in honom på dekoren – det måste ju ha funnits något hos honom som gjorde att vi trots allt fastnade för honom! Och det måste jag ju säga att vännen Yngve verkligen har revanscherat sig hundra gånger om för det bleka intryck han gjorde vid första sammanträffandet! Som dekoratör, artist, idéspruta och god vän är han makalös!

Tanken på en egen revy fick alltså ligga till sig en tid, men idén aktualiserades då Felix Alvo en dag föreslog att vi skulle slå oss samman på allvar och "göra nåt av det hela".

- All right, sa jag, men ska vi göra revy tillsammans så vill jag absolut ha Per-Martin Hamberg inkopplad i bilden som regissör. Det är en gammal överenskommelse mellan honom och mig, och den vill varken han eller jag spräcka.

- Det är helt OK för mig, sa Felix, och så var den saken klar.

Men därifrån och till en fullt fix och färdig revy var steget långt – längre än nån människa kan föreställa sig ens i sina vildaste fantasier.

Vad hade vi som underlagd för en revy?

Vi hade vår s.k. talang, vår särart, vår rutin och vår glupande lust. Vi hade Felix Alvos ekonomiska sinne, Per-Martin Hambergs erfarenhet, Martin Ljungs bisarra skämtlynne och artisteri, min lilla förmåga att hitta på visor och gags, Yngve Gamlins sprudlande, ja, frustande konstnärlighet. Vi hade prövat en viss stil i FFFF-

programmen och i radio som vi visste hade en tacksam och förstående publik – vi hade faktiskt ganska stora och många succéer bakom oss och den glada och bekymmerslösa framtiden framför oss.

Vad skulle revyn handla om – och vad skulle den heta?

Svaret på allt det där kom på Lorensbergs Cirkus hösten 1952. Då hade Knäppupp 1, "Akta huvet", premiär inför en vimmelkantig, omtumlad och – hurra! – fullkomligt överväldigande entusiastisk publik!

Om ni nu är riktigt snälla så får ni nästa vecka läsa mer om både Knäppupp 1 och Knäppupp 2! Och dessutom får ni följa med till Mexiko och träffa den mystiska Svarta Änkan!

När jag då och då får nån tid över – senast det hände var i maj 1953, en fredag – brukar jag koppla av i denna förträffliga stol.